

auto tien minuten later voor mijn deur, en samen scheurden we naar de spoedeisende hulp van ziekenhuis Antoniushove in Leidschendam.

Wat onwennig lag ik op een behandelbank in een klein kamertje onder felle verlichting van tl-buizen. Mama zat links naast mij op een stoel. Ik was niet voor gek verklaard. Een verpleegkundige had mijn verhaal geduldig aangehoord. Bij de huisartsenpost hadden ze niet correct gereageerd, vertrouwde ze me toe. Er zouden diezelfde dag wat onderzoekjes verricht worden om de oorzaak van de buikpijn te achterhalen. Ik voelde me opgelucht. Straks was ik weer thuis met een pilletje of een kuurtje, en misschien kon ik vannacht al eindelijk weer doorslapen.

Zo nu en dan kwam er een arts of verpleegkundige het kamertje binnenlopen. Steeds een ander. Allemaal stelden ze dezelfde vragen. Hoelang ik de buikpijn al had, of ik het nu ook had, en hoe erg de pijn was. Hoe het verder met mij ging de laatste tijd. Bloed werd afgenomen. Dan werden we weer lang alleen gelaten. Ik probeerde de vragen van de arts zo eerlijk mogelijk te beantwoorden. Ze bevoelden mijn buik en haalden steeds weer hun schouders op. Ze leken geen simpele verklaring voor de pijn-aanvallen te kunnen vinden. Mama en ik wachtten geduldig. We kletsten wat en maakten grapjes. Ik was erg moe, maar lag comfortabel achterover op de ziekenhuisbank en sloot af en toe mijn ogen.

De laatste arts die aan het einde van de middag binnenkwam, was een jonge vrouw. Ook zij voerde een lichamelijk onderzoek uit. Ik had geen koorts, geen verhoogde bloeddruk en ook meldde ze dat mijn bloedwaarden in orde waren. Ten slotte wilde de arts van mij weten wat dat voor bult aan de linkerkant van mijn nek was.

'Oh, daar heb ik geen last van, hoor,' reageerde ik meteen. 'Ik lag een paar weken geleden op de bank te slapen, en toen heb ik een spiertje verrekt,' legde ik lacherig uit aan de fronsende vrouw. 'Ik heb daar eerst flink last van gehad.' Op het werk had ik steeds warme theekopjes tegen de verdikte plek aan gehouden om de pijn te verlichten. 'Maar de pijn is nu allang verdwenen. Het is nog dik, maar dat zal ook wel weggaan, toch?'

'Ben je hiervoor bij de huisarts geweest?' wilde de arts van mij weten.

Ik antwoordde ontkennend. Ik had de huisarts wel degelijk gebeld, maar zij had er weinig woorden aan vuilgemaakt. 'De huisarts zei over de telefoon dat het een opgezette lymfklier is,' legde ik de arts uit, die inmiddels het vier centimeter dikke ei in mijn nek bevoelde. 'Daar hoefde ik me geen zorgen om te maken, want dat verdwijnt vanzelf. Er heersen veel virusjes,' voegde ik er schouderophalend aan toe.

Het schemerde al toen mama en ik het ziekenhuis verlieten. In plaats van een pillenkuurtje, zat er in mijn handtas een handgeschreven post-it met details van een afspraak voor aankomende dinsdagochtend in ziekenhuis Westeinde. De verdieping waar ik moest zijn en de naam van een gespecialiseerd arts stonden erbij genoteerd. Er was me niet verteld wat de specialisatie van deze arts precies was. Die arts had meer kennis over mijn klachten, was me verteld, en wilde de bult in mijn nek even nader bekijken. Zo onschuldig klonk het.

Die avond voelde ik me plotseling ziek. Niet slechter dan ik me de afgelopen weken of zelfs maanden had gevoeld, maar ik leek niet langer in staat om te doen alsof er niets aan de hand was. Ik voelde me slap, koud en vooral erg moe. Ik zag het niet zitten om naar huis terug te gaan. Mijn bankstel deed me denken aan al die middagslaapjes van de afgelopen tijd, mijn bed en douche herinnerden me aan ellendige nachten vol pijn, en ik was gewoonweg te moe om zelfs maar aan koken te denken. Ik ging met mama mee naar huis om de rest van het weekend bij haar en mijn stiefvader Fred door te brengen. Daar kon ik een paar dagen uitrusten en opknappen om maandagochtend weer fris aan het werk te gaan.

Die avond stapte ik het kleine slaapkamertje binnen dat ooit het mijne was geweest. Mijn oude slaapbank stond er nog, met daarop een dun, doorgezakt matrasje. Verder stonden er hoge, donkere wandmeubels vol met spullen, en een houten tafeltje met een stoel. Het was de eerste keer sinds bijna tien jaar dat ik deze slaapkamer gebruikte.

De buikpijnaanvallen hielden aan. Ik tolde heen en weer op de slaapbank met een kussen in mijn buik gedrukt, zat op de rand van het matras met mijn hoofd tussen mijn knieën, of stampte rondjes heen en weer door het kamertje. Pas na drie uur 's nachts ebde de pijn weg en kon ik nog wat uren slapen. Als ik tussendoor niet badend in het zweet wakker werd, en mijn druipende slaapshirt en dekbedovertrek moest vervangen.

Maandagochtend voelde ik me geen haar beter. Maanden had ik op mijn tandvlees gelopen, maar eindelijk meldde ik me ziek van mijn werk. Opeens kon ik me niet indenken de reis naar Rotterdam te maken, de hele dag op kantoor te rillen van de kou en ellende, om pas in de avond weer thuis te komen. Ik besloot nog een dag bij mama en Fred te blijven, maar beloofde mijn werkgever dinsdagmiddag weer op kantoor te zitten. Nadat ik in de ochtend eindelijk een diagnose en een pillenkuurtje had gekregen, zou ik immers zo weer beter zijn.

Maar was het werkelijk zo simpel opgelost? Ik stelde mezelf die vraag tientallen keren, laat in de avond op de harde slaapbank, turend in het duister, terwijl mama en Fred aan de andere kant van de muur lagen te slapen. Ik voelde me in de war. Wat deed ik hier, wat was er met me aan de hand? Waarom achtte ik mezelf zo ziek dat ik niet meer voor mezelf kon zorgen?

In de nacht van maandag op dinsdag stond ik zachtjes op uit bed. Ik pakte mijn handtas van de stoel en zocht naar het briefje dat ik in het ziekenhuis had gekregen. Terug in bed surfte ik op mijn telefoon naar de site van ziekenhuis Westeinde, en zocht naar de naam van de specialist. Dokter Van 't Bos bleek een hematoloog. Dat zei me niets. Ik klikte verder naar de verdieping van het ziekenhuis waar ik mijn afspraak had.

De zesde verdieping in ziekenhuis Westeinde bleek de afdeling Oncologie. Een golf van ongeloof sloeg door me heen, starend naar het fel verlichte schermje in de donkere kamer. Kanker? Ik voelde me wel ziek, maar heus niet zo ernstig. Ik wierp een

blik op de contouren van mijn kantoorkleding op de stoel. Dat lag klaar voor dinsdagmiddag. In gedachten vertelde ik mezelf dat ik dan weer fluitend op kantoor zat. Ik kreeg vast gewoon antibiotica, en dit zou allemaal snel vergeten zijn. De gedachte dat ik echt kanker kon hebben joeg me te veel angst aan om toe te laten.

Maar wat nou als de artsen na al hun onderzoeken helemaal geen afwijkingen konden vinden? Moest ik dan gewoon weer aan het werk en doen alsof er niets aan de hand was? Door met het leven dat me sowieso al lange tijd niet gelukkig meer maakte? Die gedachte was angstaanjagender dan de gedachte om een ziekte te hebben, realiseerde ik me. Zelfs als het om een ernstige ziekte ging.

De liftdeuren schoven open op de zesde verdieping van ziekenhuis Westeinde in Den Haag. Op een blauw bord stond met grote letters de afdeling Oncologie aangegeven. Ik hoor hier niet, schoot er door mijn hoofd terwijl we de gang in liepen. Zwijgend gingen mama en ik naast elkaar op harde stoeltjes in een kleine wachtkamer zitten. Er waren geen andere wachtenden. Mijn blik dwaalde naar folders op een tafeltje, met informatie over chemotherapie, afscheid nemen, en over psychische hulp voor naasten.

Door de gang kwam een man voorbij schuifelen. Hij was kaal en rolde een infuuspaal met zich mee. Stapje voor stapje kwam hij langzaam vooruit, voorovergebogen en gekleed in een lange, grijze ochtendjas. Geschrokken richtte ik mijn blik op de grond. Ik had niets te maken met deze vreemde wereld. Vanmiddag ging ik gewoon weer aan het werk.

Op dat moment ging er een deur open en werd mijn achternaam genoemd. De hematoloog die haar hoofd om het hoekje stak, was een vrouw van oudere leeftijd, met grijs haar dat strak in een keurig knotje was gewikkeld. Op haar neus stond een klein metalen brilletje. Ze zag eruit als een echte dokter, vond ik, zo eentje die je in films ook ziet. Ze stelde zich voor als dokter Van 't Bos.

We namen plaats aan haar bureau, waar ze me kort een aantal vragen stelde. Ze vroeg niets over de buikpijn, maar wel over jeuk, nachtzweeten en over de bult in mijn nek. Ik vertelde haar eerlijk over mijn klachten, maar voegde er ook direct aan toe dat de jeuk waarschijnlijk het gevolg was van eczeem, en dat ik een spiertje had verrekt in mijn nek.

De hematoloog leunde naar voren over het bureau en keek me recht aan. Ze sprak me rustig, doch duidelijk toe. 'We hebben het vermoeden van een vorm van lymfeklierkanker.'

Ik voelde mijn hart in mijn borstkas tekeergaan. Het leek te surrealistisch om waar te zijn. Ik keek even opzij, in mama's bange blauwe ogen, en keek weer naar de dokter. 'Ik schrik hier wel een beetje van,' mompelde ik, een traan uit een ooghoek vegend. De dokter bleef me rustig aankijken. Ze sprak niet verder tot ze zeker wist dat ik weer bij de les was. Ze gaf ons de tijd om het op ons te laten inwerken. Ik vermande me. 'Wat gaan we eraan doen?' vroeg ik, in een poging om een strijdlustige stemtoon aan te nemen.